

ستراتژیک تپون او د شیکاگو غونډه د ناوړین دوام دي

افغانستان څخه خپلې پېښې سپکوي، باید ورته د هیلری کلنټن هغه خبرې ورپه یاد کړو چې څه موده وړاندې یې د امریکا په کنګرې کې کړې وې؛ موږ له لسو څخه یوازې یوه برخه په افغانستان کې لګوو چې له افغانستان څخه یې لاسته راوړو. له دې کبله د امریکا سناتوران باید د جګړې د لګښتونو د تصویب لپاره انډینمن نه وي، ځکه د سپینې ماڼۍ د عاید زیاته برخه له افغانستان څخه لاسته راځي.

بهرنیو سرتیرو په تیرو څه باندې لسو کلونو کې زموږ زرګونه بې دفاع او بیوزلي هیوادوال په بیلابیلو پېښو کې وژلي دي او دغه وژنې لا تر اوسه دوام لري **۲م مخ**

۲۰۱۴ کال کې له افغانستان څخه ووځي، خو د شیکاګو غونډې یو وار بیا په ډاګه کړه چې ستر لویدیځ هیوادونه او په ځانګړې ډول د امریکا متحد ایالتونه د دې لپاره افغانستان ته راغلي نه وو چې دومره ژر ورڅخه بیرته ووځي او د افغانستان په څیر ستراتیژیک موقعیت او سیمه په دومره آسانی له لاسه ورکړي. د شیکاګو په دوه ورځنی غونډه کې د ناټو مشرانو پرېکړه وکړه چې ناټو به له ۲۰۱۴ وروسته هم په افغانستان کې خپل حضور ته دوام ورکوي.

ځینې ساده او له دنیا بې خبره سیاستوال چې ګومان کوي د امریکا متحدو ایالتونو په افغانستان کې ماته خوړلې او له دې کبله له

داسې ګومان کیدو چې د افغانستان په پارلمان کې به د ستراتیژیک تپون د لاسلیک کولو پر مهال ناندردی راولاړې او یو شمیر زیات وکیلان به ورته د نه منلو رایه ورکړي څو په دې پلمه د تیرو مسایلو په څیر له امریکا څخه باج واخلي، خو د افغانستان په چارو کې د ایران د آخوندي رژیم بې شرمه لاسوهنې د دې لامل شوې چې ولسي جرګه دغه سند ته پرته له کومې ستونزې په بې ساري ډول رایه ورکړې او په دې توګه یو وار بیا د مشورتي لویې جرګې په څیر په ملي خیانت لاس پورې کړې او خپله خاوره په خپلو لاسونو بهرنیو ته وړاندې کړې.

ټاکل شوې ده چې بهرنی سرتیري به په

د امریکا متحدو ایالتونو پر افغانستان باندې له خپل تیري وروسته تل هڅه کړې چې د افغانستان حالات کړکېچن او له شخړو ډک وساتي خو د امنیتي وضعیت د خرابوالي په پلمه په افغانستان کې خپل حضور دایمي او سیمه تر کنټرول لاندې ونیسي. له افغان دولت سره د ستراتیژیک تپون لاسلیک کول په افغانستان کې د امریکایي سرتیرو او جاساسانو د پاتې کیدو لپاره تر ټولو قانوني او آسانه لاره ده. دغه تپون چې په ظاهره د افغان دولت په ګټه لیکل شوی، خو په اصل کې د دې سیمې لپاره د امریکا د اوږدمهالو پلانونو څرګندونه کوي چې غواړي په سیمه کې یې پلي کړي.

صلح به چه بهایی؟

سپوتاژ کرده و مانع دسترسی رهبران طالبان به دولت افغانستان شده است، این بار ظاهراً چراغ سبز نشان داده و بر رهبری گفتگوها از سوی افغانها تأکید دارد. با اینهمه، دست از جنگ کشیدن طالبان و پیوستن به روند صلح، مانند هر معامله ای بده و بستان هائی دارد که در کنار برخی مسایل دیگر، «گفتگوهای صلح» را مسئله آفرین کرده است. پرسش های اساسی اینهاست: چه کسی یا گروهی به روند صلح می پیوندد؟ طالبان در بدل مصالحه چه می خواهند؟ آیا همه چیز را باید قربانی صلح کرد؟ صلح بدون عدالت چه معنایی دارد و می تواند دایمی باشد؟ صلح حالا چرا؟ و همین گونه پرسش های دیگر.

تاکنون خبرها و گزارشهای گوناگونی در مورد اینکه طالبان در بدل دست از جنگ کشیدن چه میخواهند نشر شده است. برخی گزارشها حاکی از آنست که طالبان میخواهند تا جنوب افغانستان به آنان واگذار شود. گزارشهایی نیز منتشر شده **۳ص**

از چندى بدینسو سروصداها و هیاهوی رسانه ای در مورد گشایش نمایندگی سیاسی طالبان در قطر و گفتگوهای مقامهای امریکایی با این گروه بیشتر شده و به نظر می رسد این بار امریکا در تصمیم اش جدی است. گروه طالبان نیز برای نخستین بار پس از ده سال جنگ با نیروهای امریالیستی در افغانستان، آمادگی اش را برای آغاز گفتگوها با امریکا نشان داد و رسانه ها از دیدارها و مذاکراتی میان دو طرف در قطر خبر دادند. گرچه طالبان پسانتر به دلیل ناروشن بودن موضع گیری واشنگتن، این گفتگوها را به حالت تعلیق درآوردند، اما امریکا و طالبان بارها از آمادگی های مشروط برای از سرگیری گفتگوها سخن زده اند. از سوی دیگر، در حالیکه طالبان بارها تأکید کرده اند، هیچگاه حاضر به مذاکره با دولت کابل نیستند و آن را دست نشانده و مزدور بیگانگان می دانند، دولت پاکستان که در گذشته تلاش های مصالحه ی کرزى را

حاکمیت ملی یا اسارت ملی؟

وابستگی و جاسوسی به وجود آمده باشند نه دولت های که در انتخاب آنها توده های زحمتکش هیچ نقش ندارند.

نظام های مردمی با استفاده از نیروی های نظامی متعهد و وفادار نمی گذارند که جاسوسان و وطن فروشان در دستگاه های دولتی نفوذ نمایند و حاکمیت ملی کشور را به خطر اندازند، در حالیکه در نظام های غیر مردمی وابستگی تا دروازه های ریاست جمهوری نفوذ نموده، هیچ مقامی در هیچ سطحی نمی تواند بدون وابستگی به سازمان های جاسوسی یا کشورهای همسایه در این نوع نظام ها به کار گمارده شود. موجودیت فساد یکی از نشانه های بارز و آشکار این نوع نظام ها است. در چنین نظام های، حاکمیت ملی مفهوم خود را از دست میدهند و هیچ علاقه و میلی به حفظ تمامیت ارضی دیده نمی شود.

با نگاهی گذرا به حوادث و رویداد های سه دهه اخیر، در نتیجه خیانت ها، جنایت ها، و ظفروشی ها و **۶ص**

سناریوی واگذاری عملیات شبانه و مسئولیت های زندان بگرام از غربی ها به نیروهای نظامی دولت کابل، چنان بالا گرفته که عده ای از افراد معلوم الحال با دیده درایی این موضوع را مستقیماً به حاکمیت ملی ربط داده و آن را دستاوردی بزرگ برای مردم افغانستان جار می زنند! اما آیا این عمل ربطی به حاکمیت ملی دارد؟ حاکمیت ملی چیست؟ و چه زمانی می توان به مفهوم واقعی کلمه این مقوله را به کار برد؟ این موضوعات ایجاب موشکافی را می نماید.

جوامع انسانی برای تداوم حیات خود علاوه بر خوراک، پوشاک و سرپناه برای نجات جان شان از تجاوز و بلغار بیگانگان و اجانب نیاز مبرم به اردوی دارند که با جانفشانی، از خود گذری، وطن دوستی و تمهد از مرز های کشور دفاع نمایند. حراست از سرحدات به عهده نظام های سیاسی اند که با رای و انتخاب توده های ملیونی بدون زور، تقلب، پول خارجی ها،

تاریخ، سیر گرسنگی در میان فروانی

عظیم بشرمل

بدبختی است، ولی هیچ عکس العملی از خود نشان نمی‌دهد و عکس آن ساعت‌ها گرسنه و برهنه بر کفش و پیراهن هنرمندی خیره می‌شویم که نظام سرمایه‌داری برای احمق ساختن ما آن را به تن او پوشانده است، تا با خرید آن سودی بر سرمایه‌ی شان بیافزاییم. با جیب خالی و دستان تهی به سر می‌بریم، از حد اقل امکانات برای زندگی محرومیم، ولی در همین شرایط غافل از دردها و محرومیت‌های ما و مردم ما، ساعت‌ها به «مسی» و «کاکا» کف می‌زنیم و جنون آمیز هیاهو می‌کنیم. نفهمیده عکس‌های هنرمندانی را بر سر و سینه و دیوارمان می‌چسبانیم که در پشت سر آنان غول‌های اقتصادی دنیا برای به دست آوردن پول این «جوجه‌های شیطان» و «این خدای نظام سرمایه‌داری» صف بسته اند.

بدترین شرایط بهترین مبارزان را در خود می‌پروراند. شاید کمون دیگری از راه برسد. وقتی کارد به استخوان رسید کاسه صبر لبریز گردد. شاید سپارتاکوس‌هایی پیدا شوند و این حصار آهنین زور و زرداران کابل را فرو ریزند. شاید «یک شاخه پیدا شود تا در تاریکی جنگل به سوی نور بشتابند. شاید کسانی پیدا شوند تا تاریخی را پایان بخشند که با گرسنگی در میان فراوانی آغاز شده و تا به امروز ادامه دارد. تاریخی که اکثریت مولد و محروم با گرسنگی دست و پنجه نرم می‌کنند و اقلیت سیر و مرفه به عیش و عشرت می‌پردازند. به راستی تاریخ طبقاتی چیزی نیست جز سیر گرسنگی در میان فراوانی. می‌توان به این تاریخ پایان بخشید. می‌توان به دنیای بهتری که از حرکت و مبارزه طبقاتی کارگر و محروم به وجود خواهد آمد، باور داشت و تاریخ جدیدی را رقم زد. ☆

«آزادی» را به رهبری استعمارگران به سوی کشورهای آنان کشاند و این بار به نام نظام‌های دموکراتیک، دیکتاتوری پنهان سرمایه‌داران و قدرتمندان را بر ما تحمیل کردند. به گفته مارکس، «انگیزه نهان طبیعت آدمی، یعنی گرسنگی» ما و به گفته فروید، «مهر و میل جنسی» سرمایه‌داران و به گفته آدلر «قدرت خواهی» استعمارگران، جهمی برای ما روی زمین برپا کرد که تا امروز در آن می‌سوزیم.

اکنون که ما در دنیای اقلیت برخوردار و اکثریت محروم زندگی می‌کنیم، مسئولیت داریم، اما سؤال اساسی این جاست که چه باید کرد و ما که شاهد گرسنگی در میان فراوانی هستیم چه باید بکنیم. در جهانی که از یک طرف به علت فساد و غارت کشورهای تحت ستم میلیاردها دلار به جیب بورژواها و شرکت‌های بزرگ سرمایه‌داری می‌ریزد و از طرف دیگر در یک شب هفت صد و بیست میلیون انسان در دنیا گرسنه می‌خوانند، چه چیزی امکان پذیر است؟ عصری که نظام‌های سرمایه‌داری از فرهنگ و اندیشه گرفته تا هنر و همه چیز را به شایبایی برای معامله کردن و سود جستن تبدیل کرده اند، چه چیزی امکان پذیر است؟ و از همه بدتر با این نسل چه مرهمی می‌توان برای دردهای نامرهم شده مان ساخت؟ نسلی که دیگر در بین شان نه عصیان سپارتاکوس به چشم می‌خورد و نه عشق جنون آمیز ماری کاترین به برابری تا با دیدن بچه گرسنه سیاه پوست دست به خودکشی بزند. اکثریت مرده، محافظه کار، خفته و خاموش اند.

نسلی که شاهد تورم شدید اقتصادی، گرسنگی، بیکاری، نابرابری، فقر و فلاکت و

نگه داشتن صاحبان قدرت و ثروت با همدیگر می‌جنگند و همدیگر را می‌کشند. به همین خاطر سپارتاکوس به دفاع از طبقه مولد محروم به پاخاست، ولی دیری نپایید که او را بر صلیب ستم کشیدند و فریادی که برای برابری و آزادی طنین افکن بود، خاموش گردید.

بعدها نیز عده‌ای برای دفاع از تهیدستان سخن راندند؛ علی‌گفت: «هیچ سرمایه‌ای انباشته نشده، مگر این که در کنار آن حقی پامال شده باشد». ابوذر غفاری در مقابل خلیفه و قصر سبز دمشق ایستاد شد و گفت: «اگر این قصر را از پول خود ساخته‌ای اسراف کرده‌ای و اگر از پول بیت‌المال است دزدی کرده‌ای». ولی دیدیم این بار اشرافیت اسلامی و کاخ‌های هزار و یک شب بغداد، مجلل تر از کاخ فرعون مصر سر برآورد و به گفته شریعتی این بار تیغ، تسبیح و طلا، یا «زور، زر و تزویر» و «قصر، مسجد و ملا» همه در اختیار عده معدودی قرار گرفت و در کنار استثمار و بهره‌کشی، استثمار دینی نیز افزوده شد. این بار مردم به نام زکات غارت شدند و به نام جهاد قتل عام، عده معدودی به نام خلیفه خداوند در قصرها به عیش و نوش مشغول شدند و در اطراف قصر نیز حلقه‌ای از ملا و مطرب صف بستند و در کنار خلیفه بهشت زمینی را تجربه نمودند.

در قرن هجده و نوزده با رشد عقلانیت ابزارهای بسیاری از کشورها که تکنولوژی، صاحبان زور و زر را از نیروی بازوان ما بی‌نیاز ساخت، فاصله ما با آنان نیز بیشتر شد. در یک طرف به گفته مارکس؛ سرمایه اندوخته می‌شد و در طرف دیگر فقر، بدبختی، تباهی، جنایت و روسپی‌گری.

در این عصر مواد خام کشورهای استعمار زده، لشکری از تکنولوژی و «دموکراسی» و

تاریخ دفترچه خاطرات رنج‌های ما محرومان و ستم‌دیدگان است، اما هرگز این تومار تلخ با دستان تهی و پر آبله خودمان روایت نگردیده است، بلکه خاطرات رنج‌های مان را دیگران برای ما روایت کردند. آثانی که سرنوشت شوم را برای ما رقم زدند، نام ما را نیز سیاه در تاریخ ثبت نمودند. به همین خاطر است که اکنون ما بیشتر تاریخ امپراتوری‌ها را داریم و در کنار تاریخ امپراتوری‌ها، تاریخ تمدن‌ها را نیز داریم، اما به گفته امه سزر این «تمدن‌ها با نیروی بازوان ما ساخته شد ولی در تاریخ تنها نام آن‌ها ثبت گردیده است». دیوار چین، تاج محل هند، اهرام مصر، وغیره همه و همه محصول دستان پر آبله برادران و پدران بی‌نام و نشان ما اند. آری، در طول تاریخ این سرگذشت ما بود و سرگذشت اکثریتی که رنج کشیدیم و اقلیتی که از ما گنج کشیدند.

در روم، سپارتاکوس از تبار ما بردگان ایستاد شد و بر خدایان قدرت و ثروت شمشیر کشید؛ زیرا او نظاره می‌کرد بردگانی را که همه عمر برای خدایان زور و زر تولید می‌کردند و برای پر کردن شکم‌های گرسنه شان مجبور می‌شدند حتا دزدی و راهزنی نمایند. بردگانی که در تولید و تهیه مواد خوراکی کار می‌کردند، برای این که نتوانند از خوراکی‌هایی که خود آنان تولید می‌کردند بخورند، اربابان شان وسایلی ساخته بودند که در هنگام کار از آن استفاده می‌کردند تا از خوردن آن‌ها جلوگیری گردد. برده‌ها در حالی که مواد خوراکی تولید می‌کردند، خودشان با شکم گرسنه به سر می‌بردند و نمی‌توانستند از آن استفاده نمایند. مهم‌تر از آن، برده‌های شجاع و قوی به سخت‌ترین تمرین‌های جنگی می‌پرداختند و در روزهای جشن و شادی برای لحظه‌ای شاد

ستراتژی یک ترون ...

چې تر ټولو تازه بیلگه یې په پکتیا کې د یوې کورنۍ د اته غړو وژنه ده. دغه وژنې او د افغانانو وینې ته په سپکه سترگه کتل د بهرنیو سرتیرو اصلي ماهیت په ډاګه کوي چې د خپلو موخو د لاسته راوړلو لپاره باید هر ډول ارزښتونه تر پښو لاندې کړي.

هغه څه چې د یوه هیواد لپاره تر ټولو زیات ارزښت لري، هغه د هیواد ملي ګټې دي. ستراتیژیک ترون او د شیکاګو غونډه

له ستراتیژیک پلوه څومره ارزښت لري. لاسلیک شوی ستراتیژیک ترون د امریکا لپاره د هغو بریالیتوبونو له ډلې څخه دی چې ډیر په آسانه یې تر لاسه کړي.

د ستراتیژیک ترون به نه یوازې په افغانستان کې د افغان وژني مخه ونیسي بلکې د ورځې په تیریدو سره به د افغانانو وژل په یوې سرګرمې بدل شي، هم د بهرنیو سرتیرو او د طالب ترهګرو لخوا او په دې توګه د ناوړین لړۍ به په افغان ټاټوبي باندې خپل تغیر لا نور هم خپور کړي. ☆

کولو لپاره حاضر دي چې په هر ډول جنایت او خیانت لاس پورې کړي، ځکه جنایت او بریادي د امپریالیزم اصلي ماهیت جوړوي.

امریکا په نړۍ کې تر ټولو پورچری هیواد دی، خو بیا هم په افغانستان کې په خپل یوه سرتیري باندې په کال کې له یو میلیون ډالرو څخه زیاتي پیسې لګوي، چې د ټولو سرتیرو لګښت یې لس میلیاردو ډالرو ته رسېږي. دغه رقم په خپله په ډاګه کوي چې افغانستان د امریکا لپاره

چې دواړه د افغانستان له برخلیک سره تړاو لري، په حقیقت کې یو بل بشپړوي. د شیکاګو غونډې هم په افغانستان کې د ناټو پر شتون ټینګار وکړ او ستراتیژیک ترون هم د بهرنیو سرتیرو پر شتون ټینګار کوي. پانګه وال هیوادونه دومره ساده نه دي چې خپله پانګه او شتمني پر افغانانو ولګوي او نه هم دومره بشر دوست دي چې د افغانانو ژوند او سوکالي ورته ارزښت ولري. دغه ټول هیوادونه خپلې ګټې په پام کې نیسي او د ګټو د تر لاسه

نقش رسانه ها: از وابستگی تا بیدارسازی مردم

قرار می گیرند که هدف شان انعکاس واقعیت های افغانستان و جهان بوده و تلاش می کنند تا مردم را از اتفاقات و تحولات سیاسی آگاه ساخته و توطئه های دشمنان مردم و کشور را به اسرع وقت افشاء نمایند؛ تجاوز و اشغال را محکوم می کنند؛ مداخلات همسایه ها و وابستگی مقامات دولتی و جنگسالاران به آنانرا بیان می نمایند؛ بر کاستی ها و فساد نظام حاکم انگشت انتقاد می گذارند. این رسانه به اینکه تعداد شان انگشت شمار اند، اما از اینکه مستقلانه و بدون وابستگی عمل می کنند، به مثابه خارجشمنی برای نظام و حامیان خارجی اش قرار داشته و دست اندرکاران آنان همواره تحت فشارهای مختلف رنج می کشند.

از آنجاییکه دم و دستگاه این نظام با هزار و یک رشته به کشورهای همسایه و بیرونی وابسته بوده و رسانه های وابسته آنان نیز از حمایت بی دریغ شان بهره مند می باشند، بناءً هیچ مقامی جرئت نخواهد کرد تا نامی از اینگونه رسانه ببرد. اما همچو اظهارات می تواند زنگ خطری باشد برای رسانه هاییکه حد اقل چیزی برای گفتن دارند؛ رسانه هاییکه منافع ملی و مردم را هیچگاه فدای مصلحت های نظام موجود نخواهد کرد، اما نه حامی بیرونی دارند و نه تکیه گاهی در مقامات بالایی دولت. ☆

را روی رسانه ها و فعالیت های فرهنگی معطوف داشته؛ این کشور که در عرصه مداخله نظامی نسبت به پاکستان یک گام عقب می باشد، تلاش می کند تا این کمبود را از طریق به خدمت گرفتن شمار زیادی از رسانه های تصویری و چاپی تلافی نماید. رسانه های وابسته به ایران را همه مردم ما از ورای پخش برنامه های تلویزیونی و سایر نشرات شان که کاملاً رنگ و بوی ایرانی دارد به خوبی تشخیص می دهند. بیننده های این تلویزیون ها را بیشتر کسانی تشکیل می دهد که مدتی را در ایران مهاجر بوده اند.

رسانه های وابسته به پاکستان و حلقات معین آن. این رسانه با آنکه نسبت به رسانه های وابسته به ایران کم رنگتر بوده اما در قالب کلمات ضد اشغال و دفاع از مقدسات، زیرکانه در پی تحقق اهداف خاص دوزنان خود می باشند.

رسانه های وابسته به ایران و پاکستان بیشتر از طریق تنظیم های وابسته به خود تلاش می ورزند تا با استفاده از آب گل آلود افغانستان و دامن مسایل قومی، زبانی، سمتی و مذهبی در کشور ما، منافع خود را تأمین کنند.

• اما در ردیف سوم رسانه های

منابع خاص و کشور های معین می باشند، از جانب دیگر نقش مهمی در ارتقای آگاهی مردم از اوضاع جاری کشور و جهان ایفا نموده اند. رسانه ها را در افغانستان میتوان به سه دسته که در سه جهت عمل می نمایند، تقسیم نمود:

- در ردیف اول رسانه هایی قرار می گیرند که از امکانات خوب مالی بهره مند بوده و اکثراً ناف شان به ناف کشور های بزرگ وابسته می باشد. این رسانه ها با آنکه در پهلوی برنامه های اساسی شان یک تعداد از برنامه ها فرعی مانند برنامه های موسیقی، تفریحی و سرگرم کننده را نیز ارائه می کنند، اما فعالیت اساسی این رسانه ها را عمدتاً تبلیغ به نفع اهداف سیاسی و سلطه جویی قدرت های بزرگ تشکیل می دهد. این رسانه اکثراً از کاه کوه ساخته و واقعیت ها و رویدای سیاسی را مطابق اهداف دوزنر های شان تبلیغ می کنند.
- دسته دوم این رسانه ها بر مبنای پالیسی کشور های همسایه در افغانستان ایجاد شده و بیشترین تمرکز را برای تحقق اهداف آنان مبذول داشته اند.
- ایران بیشترین سرمایه گذاری

درین روزها بار دیگر اتهام وابستگی رسانه ها به کشورهای خارجی، از سوی حکومت افغانستان مطرح شده و تصور کلی بر آنست که نیات سوئی در پی این اظهارات نهفته می باشد. حکومت بدون آنکه نامی از این رسانه ها ببرد، یا مدارکی از وابستگی آنان ارائه کند، با این روش می خواهد تا منتقدین خود را تحت فشار قرار داده و یا آنانرا وادار به سکوت نماید.

رسانه ها به عنوان ابزار تبلیغاتی و آگاهی دهی، جایگاه مهمی را در زندگی مردم کسب کرده است. کشورهای بزرگ جهان بنا به اهمیت و درکی که از این موضوع دارند، سرمایه گذاری های کلانی را روی آن معطوف داشته اند.

کشورهای بزرگ جهان روی اهداف توسعه طلبانه که در پیش رو دارند رسانه های بیشتری را در این زمینه تمویل و تقویت نموده و با این وسیله کوشش می کنند هر عمل خود را موجه، مفید و به خیر بشریت تبلیغ نمایند.

در کشور ما که در حدود ۵۰ تلویزیون، ۱۰۰ رادیو ۴۰۰ نشریه و دهها آژانس خبری سایت اینترنتی در فعالیت می باشند. این رسانه ها اگر از یکسو مبلغ افکار و اهداف

زنان کار گر، ارزان...

مارا به رخت و چوب شبانی فریفته اند، این گرگ سالهاست که با گله آشناست گرگ همان گرگ است فقط نام ولباسش تغییر کرده است. آن زمان فقط از جسم ما استفاده می کردند ولی حال ذهن، عقاید، افکار، اراده، زبان و فرهنگ مان همه وهمه تحت استعمار اربابان مان قرار گرفته است.

متأسفانه هرباری که شخصی از ما برخواسته است تا از شرف و آزادی مان دفاع نمایند، با خنجر ها و تیغ های جلادان تاریخ تکه تکه و پاره پاره شدند.

هر بار که به گفته سپار تا کوس خواستیم تا جهانی بدون غلام و ارباب، بدون طبقه، بدون ارزش های نژادی، بدون مذهب، بدون... داشته باشیم، گنهکار و یاعی

زردارند زور نیز ندارند. بناءً این ها بدترین، بی ارزشترین و ارزانترین کالا بودند، فقط شی شدند در خدمت نظام های سرمایه داری قدرتمند قرار گرفتند و چون برده ها بهره کشی شده و می شوند. امروز کارگران زن در مدرن ترین کشورهای

شناخته شدیم. اگر گناه این است و گنهکار این پس درود بر تمام گنهکاران تاریخ، و تا ابد نام آنان جاوید خواهد ماند. بله با تغییراتی که در طول تاریخ به وجود آمد. هر روز استثمار گر چهره عوض کرد و استثمار شکل دیگر به خود گرفت. اما خطرناک تر از گذشته محرومان را به بند کشیدند و بر بیچارگان شلاق ستم نواختند. امروز نیز با به میان آمدن نظام سرمایه داری و کاپیتالیستی هر کس ثروت بیشتر دارد، قدرت بیشتر بدست می آورد. و انسان هایی که زر ندارند زور نیز ندارند. پس مجبور اند تا کار خویش را به ازای دستمزد به زور مندان زر مند ببخشند و خود را به عنوان کالای به صاحبان سرمایه و وسایل تولید بفروشند.

در این میان می توان گفت زنان بیشترین قربانی ها را تقدیم کرده اند زیرا زنان چون

دولت وسیله سرکوب زحمتکشان

خانواده میدانند. پیروان این نظریه معتقدند که در ابتدا، از اتحاد زن و مرد خانواده به وجود آمد، در رأس خانواده پدر امور خانواده را اداره می نمود و بر سایرین ریاست داشته و پس از اتحاد چند خانواده و تشکیل قوم، یکی از بزرگان قوم سمت ریاست آن قوم را پیدا نموده و در اثر اتحاد چند قوم ملت و در نتیجه دولت بوجود آمد.

یکی دیگر از نظریه های به میان آمدن دولت، نظریه غلبه است که لودویگ گومپلویچ، مهمترین نظریه پرداز این نظریه به شمار میرود. او معتقد است که دولت در نتیجه غلبه یک قوم قوی بر یک قوم

دولت در کل به گروهی از انسان هایی گفته می شود که در محدوده معین جغرافیایی سکونت داشته و به اساس قوانین نافذ آن کشور به طور مستقل و دایم زندگی نمایند. عناصر کلیدی دولت قلمرو، جمعیت، حکومت و حاکمیت می باشد؛ اما به صورت مشخص دولت وسیله ای است در دست صاحبان وسایل تولید که برای تأمین و حفظ منافع خود از آن کار می گیرند.

در مورد چگونگی به میان آمدن دولت ها، بین دانشمندان و مدافعان شکل بندی های مختلف اقتصادی - اجتماعی نظریات متعددی وجود دارد. طرفداران نظریه طبیعی یا فطری که از اعتقاد ارسطو سرچشمه می گیرد، به این باور است که در طبیعت هیچ چیز بدون حکمت خلق نشده است و اولین مرحله تشکیل دولت قریه هاست. به باور این نظریه پردازان، طبیعت نوعی غریزه اجتماعی را در نهاد همه آفریدگان به ودیعه گذاشته است. در این نظریه، وظیفه دولت اصلاح عیوب اخلاقی شهروندان و تلقین فضایل نفسانی به آنانست. به باور ارسطو، بدون دولت ممکن نیست که اشخاص سعادت مند و نیکبخت گردند، چرا که انسان موجودی اجتماعی است و بدون موجودیت دولت نمیتواند به زندگی اش ادامه دهد.

تعدادی از نظریه پردازان، تشکیل دولت را ناشی از حکمت الهی و اراده خداوندی می دانند. اکثر نویسندگان قرون وسطی با اعتقاد به نظریه الهی، دولت را ناشی از اراده خداوند دانسته و مدعی اند که اداره کشور باید در دست نمایندگان دین قرار داشته باشد. این سینا نیز برای دولت منشاء الهی قایل بود و میگفت که باید مقنن از طرف خداوند مبعوث گردد.

نظریه قرارداد اجتماعی برای اولین مرتبه از جانب هوگو کروسویوس هالندی اظهار گردید و سپس ژان ژاک روسو، امانوئل کانت، توماس هابز، بوفندروف و جان لاک آن را وسعت دادند. علمای این نظریه به این باور بودند که انسان ها در ابتدا به حالت طبیعی و بدون اجتماع زندگی می کردند، بعداً با موافقت همدیگر قراردادی بستند و دولتی تشکیل نمودند. بوفندروف یکی از طرفداران این نظریه اعتقاد داشت که افراد بشر به منظور تشکیل دولت دو قرارداد جداگانه، یکی قرارداد اتحاد برای تشکیل جامعه و سپس قرارداد تابعیت بستند. هابز معتقد بود که انسان ها برای جلوگیری از برخوردهای دایمی و داشتن احتیاج به امنیت، صلح و نظم، ناگزیر به قرارداد روی آوردند. نظریه تکامل، منشاء دولت را نتیجه بسط و تکامل

نموده است. انگلس در این اثر خود با صراحت کامل می نویسد: «دولت نیرویی نیست که از خارج بر جامعه تحمیل شده باشد، بلکه محصول جامعه در پله معینی از تکامل آن است. وجود دولت اعتراضی است به اینکه جامعه سردرگم تضادهای لاینحلی با خود گردیده و به نیروهای متقابل آشتی ناپذیر منشعب شده است که رهایی از آن در توان اش نیست. برای اینکه این نیروهای متقابل یعنی این طبقات دارای منافع اقتصادی متضاد، در جریان مبارزه بی ثمر، یکدیگر و در نهایت جامعه را نبلعند، نیرویی لازم آمد که ظاهراً مافوق جامعه قرار گرفته باشد، نیرویی که از شدت تضادات بکاهد و آن را در چهارچوب «نظم» محدود سازد. همین نیرویی که از درون جامعه بیرون آمده ولی خود را مافوق آن قرار میدهد و بیش از پیش با آن بیگانه می شود، دولت است.»

یکی دیگر از بنیانگذاران فلسفه علمی در اثر «دولت و انقلاب» خویش تذکر می دهد که دولت در آنجا، در آن زمان و در حدودی پدید می آید که تضادهای طبقاتی در آنجا، آن زمان و در آن حدود به طور فعال دیگر نمی توانند آشتی پذیر باشند. وجود دولت ثابت می کند که تضادهای طبقاتی آشتی ناپذیر اند.

از نظر نظریه پردازان اقتصادی، نظام های طبقاتی به وجود آورنده دولت ها اند و این دولت ها برای حفظ منافع اقلیت صاحبان سرمایه و ثروت، نه تنها باید وجود داشته باشند، بلکه با ایجاد زندان ها، تعلیم و تربیه نیروهای نظامی، تولید انواع جنگ افزارهای سبک و سنگین برای جلوگیری از تعرض طبقات زحمتکش بر مال و دارایی پولداران، تصویب قوانینی که بیشتر از ۹۹ درصد آن به نفع طبقات بالایی جامعه نوشته شده و سایر وسایل سرکوب باید هرچه بیشتر آمادگی مقابله با خشم و انقلاب توده های تحت استثمار که اکثریت جامعه را می سازند، داشته باشند. در یک کلام، دولت آله ایست در دست یک طبقه برای سرکوب طبقه دیگر. در بسیاری از کشورهای جهان، دولت ها همواره در خدمت طبقات استثمارگر قرار داشته، حامی منافع آنان بوده و شیره جان زحمتکشان و تهیدستان جامعه را می مکند. فقط دولت هایی حامی منافع زحمتکشان و اکثریت جامعه اند که زحمتکشان و تهیدستان جامعه در آن شامل و آن را به وجود آورده باشند، در غیر آن دولت ها، کاری جز سرکوب زحمتکشان و تهیدستان جامعه ندارند. این نظریه تصریح میدارد، تا زمانی که طبقات وجود دارند، دولت نیز برای حفظ منافع طبقات حاکم و استثمارگر وجود دارد و با محو طبقات دولت نیز کارایی خود را از دست داده و محو می گردد.

از نظر نظریه پردازان اقتصادی، نظام های طبقاتی به وجود آورنده دولت ها اند و این دولت ها برای حفظ منافع اقلیت صاحبان سرمایه و ثروت، نه تنها باید وجود داشته باشند، بلکه با ایجاد زندان ها، تعلیم و تربیه نیروهای نظامی، تولید انواع جنگ افزارهای سبک و سنگین برای جلوگیری از تعرض طبقات زحمتکش بر مال و دارایی پولداران، تصویب قوانینی که بیشتر از ۹۹ درصد آن به نفع طبقات بالایی جامعه نوشته شده و سایر وسایل سرکوب باید هرچه بیشتر آمادگی مقابله با خشم و انقلاب توده های تحت استثمار که اکثریت جامعه را می سازند، داشته باشند. در یک کلام، دولت آله ایست در دست یک طبقه برای سرکوب طبقه دیگر.

ضعیف بوجود آمده است. نظریه پردازان مشهور غلبه عبارت از فریدریش راتسل، نیچه و اپنهایم می باشند. نیچه به این باور است که دولت به وسیله غلبه شکارچیان بر زارعین به وجود آمده است. اپنهایم معتقد است که با پیدایش بردگی اولین بنیان دولت و حکومت گذاشته می شود که عبارت از استثمار سیستماتیک بشر توسط بشر است.

نظریات و دیدگاه های بالا، دلایل گوناگونی را برای پیدایش و منشاء دولت بیان داشته و در مجموع خواسته اند تا دولت را مافوق منافع افراد جامعه قلمداد نموده و منیحت نیروی بی طرفی که صرف مسولیت کنترل نظم و امنیت در جامعه را به عهده دارد، معرفی نمایند؛ اما دقیق ترین نظریه ای که توانسته به صورت سیستماتیک و علمی راز به میان آمدن دولت ها را تشریح نماید، نظریه اقتصادی است. مشهورترین عالم این نظریه، فردریش انگلس یکی از بنیانگذاران فلسفه علمی می باشد که این نظریه را به شکل علمی آن برای اولین بار در کتاب (منشاء خانواده، مالکیت خصوصی و دولت) با تفصیل بیان

پکن و واشنگتن، بازی ترساندن دیگری

لوموند دیپلوماتیک

در طول دهه گذشته، تولید ناخالص داخلی چین نزدیک به ده بار سریع تر از ایالات متحده افزایش یافته است. میزان آن از بیش از ۱۱۰۰ میلیارد دلار در سال ۲۰۰۰ به ۵۸۸۰ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۰ رسیده، در حالی که در همین مدت تولید ناخالص داخلی ایالات متحده از ۱۰۰۰۰ میلیارد دلار به ۱۴۶۰۰ میلیارد دلار افزایش یافته است. در حال حاضر اقتصاد چین از ایالات متحده بسیار عقب تر است اما به نظر کارشناسان چین می تواند در یک دوره بیست ساله از اقتصاد آمریکا پیشی بگیرد.

چین به نحوی فزاینده خود را به همه ابزارهای یک ابرقدرت تجهیز می کند. در سال ۲۰۱۱، بودجه دفاعی اش ۹۱.۷ میلیارد دلار، ۸۰ درصد بیش از ژاپن و ۲۰۰ درصد بیش از هند بود. در این زمینه فاصله با ایالات متحده نیز کاهش یافته است: نسبت سرانه که در سال ۲۰۰۰ یک به بیست بود، در حال حاضر به یک به هفت رسیده است. با آن که فاصله هنوز زیاد است، چین از این پس در دومین ردیف جهانی از نظر هزینه های نظامی قرار دارد و اگر واشنگتن ناگزیر باشد سیاست محدودیت بودجه ای خود را پیگیری کند، این فاصله بازم می تواند کاسته شود. از سال های دهه ۲۰۰۰، روابط بین دو کشور بسیار دگرگون شده اند. چین حدود یک سوم ذخیره ارزهای خارجی خود را در اوراق خزانه آمریکا سرمایه گذاری می کند و این امر آن را به بزرگترین بستانکار آمریکا بدل کرده است. با تبدیل شدن به نخستین کشور صادرکننده دنیا، چین در میان تامین کنندگان اصلی کالا برای آمریکا قرار دارد. امری که به واشنگتن کمک می کند که تورم خود را مهار شده نگاهدارد.

از زمان بحران مالی سال ۲۰۰۸، پکن بی وقفه نقش خود را در صحنه

بین المللی و هم چنین در روابطش با آمریکا تثبیت کرده است. در سال ۲۰۰۹، در نشست کنهنگ درزمینه زمان بندی کاهش تولید کربن چین با آمریکا به مخالفت برخاست. در همان سال، نیروی دریایی چین یک ناو امریکایی که در منطقه اقتصادی انحصاری این کشور در دریای جنوبی چین پرسه می زد را محاصره کرد. در سال ۲۰۱۰، چین یکبار دیگر در برابر واشنگتن که خواستار محکوم کردن کره شمالی در حمله به جزیره یئون پیونگ کره جنوبی بود، با قدرت مقاومت کرد. چین از رعایت تحریم تحمیل شده بر نفت ایران، در عین سختگیرتر شدن دادن خود نسبت به تهران در مورد برنامه تسلیحات هسته ای، سرباز می زند.

این همه مانع همکاری چین- آمریکا در عرصه های پر شمار نمی شوند: مبارزه علیه تروریسم، گسترش سلاح های کشتار جمعی (دست کم تاحدی معین، آن چنان که اختلافات دیدگاه در مورد جمهوری خلق دموکراتیک کره شمالی نماد آنست) یا برای کاستن از شدت بحران مالی. اما موضوع های مورد مناقشه نیز در هر حال زیاد هستند. در جبهه اقتصادی، واشنگتن پکن را متهم به «دزدیدن» شغل امریکایی ها و مبادرت به یک رقابت ناسالم از راه کاهش ارزش پول خود و زیر پا گذاشتن مقررات بازار می کند. در عرصه راهبردی، واشنگتن نگران این است که چین در مسابقه تسلیحاتی گام نهد و نیروهای خود را در منطقه آسیا-اقیانوس آرام مستقر سازد.

با این حال، اگر جامعه آمریکا با از دست دادن شغل و جابجایی تولید

مین گذاری شده، این امر پیش از هر چیز دیگری ناشی از لیبرالیسم اقتصادی و سرمایه داری است که خواهان بیشترین بازده است. فزون بر این، رقابت نه تنها بین چین و آمریکا، بلکه بین مجموع کشورهای صنعتی از یک سو و کشورهای در حال توسعه از سوی دیگر برقرار است و ارزش یوآن (واحد پول چین) اهمیت کمی دارد زیرا تولید می تواند همچنان جابجا شود و به ویتنام، بنگلادش، هند و... انتقال یابد. همه کس این را می داند اما در این سال انتخاباتی آمریکا، هر کسی ساز خود را کوک می کند.

از دیدگاهی راهبردی، ایالات متحده بابدینی به بالا گرفتن قدرت چین می نگرند. نیروی هوایی چین که در حال مدرن سازی خود است، هم اکنون بمب افکن هایی دارد که مجهز به سیستم های جاسوسی و فرماندهی هوایی آواکس، سوخت رسان های در حال پرواز و ناوهای هواپیمابر عملیاتی هستند. برنامه فضایی، که بخشی از برنامه دفاعی در نظر گرفته می شود هم تقویت شده و نیروی دریایی زرادخانه ای متعارف و هسته ای با توانایی پوشش نقاط دوردست ایجاد کرده است. جهش توانایی های چینی ها در فضای مجازی را نیز نباید از یاد برد. به همین دلیل، پنتاگون به موازات بیرون کشیدن نیروهایش از عراق و افغانستان، آنها را در آسیای شرقی به کار می گیرد. پنتاگون با متحدان و شرکای جدیدش کار می کند تا ظرفیت های نیروی دریایی چین را بویژه در دریای جنوبی چین محک بزند.

باراک اوباما از بدو ورود خود به کاخ سفید خواستار الویت دادن به راه های دیپلوماتیک در برابر روش هایی که منجر به درگیری می شوند، بوده است. این شیوه بویژه در برمه، که

رییس جمهوری تین سین کمی کشور خود را دموکراتیزه کرد، به نتایجی رسید. در مورد همکاری نظامی فعلی با ژاپن، کره، فیلیپین و ویتنام هم این شیوه دارای مآل اندیشی هایی راهبردی و ایدئولوژیک است.

صعود چین چندان هم تعجب برانگیز نیست: این امر در جهت حرکت تاریخ بوده است و از همان زمانی که این کشور جامعه خود را به روی اقتصاد بازار گشود و آنهم درست هنگامی که جهانی سازی موجب سیال شدن چرخش انسان ها، سرمایه ها و اطلاعات شده بود، ناگزیر می نمود از همه چیز گذشته، پکن اسلحه روی گیجگاه هیچکس نگذاشته است. سرمایه گذاران امریکایی از فرصتی که در اختیارشان گذاشته شده بود برای بهره گیری از نیروی انسانی ارزان قیمت استفاده کردند. در حالی که چینی ها صنایع خود را توسعه می دادند، امریکایی ها با بهترین قیمت کالاها را مصرف و کارخانه های آلوده سازشان را به دیگران واگذار می کردند. این تبادلات موجب منافع چشم گیری بوده اند، در همانحالی که عوارض زیان آور در درازمدت، از نظر شغل در آمریکا و از لحاظ محیط زیست در چین ایجاد کرده اند.

به این ترتیب، پکن و واشنگتن شراکتی غریب و پیچیده را پایه گذاشتند: چین محیط زیست خود را آلوده می کند تا به ایالات متحده امکان دهد صرفه جویی کند، اما اوراق خزانه امریکاییان را می خرد تا به آنان امکان دهد ثروت هایی را در عراق و افغانستان حیف و میل کنند.

در سال ۲۰۰۱، جورج دبلیو بوش هنگام رسیدن به قدرت وارث یک بدهی ۵۰۰۰ میلیارد دلاری بود **ص ۶**

حاکمیت ملی یا ...

وابستگی های سیاسی به کرات حاکمیت ملی ما نقض گردیده و زمینه اشغال را به سوسیال امپریالیسم شوروی، پاکستانی ها و غربی ها مهیا ساخته و دست درازی های ایران هر روز فزونی یافته است.

حزب مزدور و وابسته خلق و پرچم زمینه تجاوز سوسیال امپریالیسم شوروی به کشور ما را مساعد ساخت و دار و دسته خروشچف با سیاست های ریزوینستی و توسعه طلبانه، افغانستان را به گورستان افغان ها مبدل ساخت. ویرانی و تباهی زیربناها، مهاجرت اجباری میلیون ها افغان و معیوب ساختن و به قتل رساندن میلیون ها تن دیگر از جمله "شاهکار" های حزب منفور دموکراتیک است. در نزد رهبری این حزب حاکمیت ملی مفهوم خود را از دست داده بود و با هر ساز ریزوینستی های کرملین می رقصیدند. تا جاییکه اگر در مسکو برف می بارید، رهبری این حزب منفور چتری را در کابل به سر می گرفتند. در چنین وضعیتی شعار دفاع از مرز های کشور یک شعاری بی معنی و

غیر واقعی بود که توسط قلاذه بندان کرملین سر داده می شد.

با آنکه در ابتدای تجاوز سوسیالیسم امپریالیسم شوروی، خیزش های مردمی خود جوش بود و هدفی جز حصول استقلال و آزادی را تعقیب نمی کرد، اما به مرور زمان و با سرازیر شدن "کمک" های امپریالیسم امریکا، عربستان سعودی و سایر کشور های ریز و درشت و نفوذ استخبارات پاکستان و ایران، ۹۰ فیصد از این قیام های مردمی آورده به منافع امریکا، عربستان سعودی، ایران، پاکستان و سایر کشور ها گردید.

تنظیم های جهادی با راه انداختن جوی خون در کوچه پس کوچه های کابل (آمار ابتدایی نشان میدهد که بیش از ۶۵ هزار از مردم بی دفاع و مظلوم شهر کابل در آن زمان شهید شدند) نشان دادند که در وابستگی و نوکر منشی دست کمی از حزب منفور دموکراتیک ندارند. با گذشت نزدیک به ۲۰ سال از ویرانی کابل توسط تنظیم های وابسته به ایران و پاکستان، نشانه های آن کماکان دیده می شود. بعد

از سقوط دولت دست نشاندۀ نجیب سیاست پاتک سالاری، دزدی، چور و چپاول، غارت دارایی های عامه، اذیت و آزار مردم در سراسر کشور نزد تنظیم های جهادی به یک تفریح مبدل شد.

در چنین وضعیتی، و بروس طالبانی مثل قارچ از زمین سر بر آورد و با یک چشم به هم زدن پوقانه تنظیم ها ترکیب و امارت قرون وسطایی حاکم گردید. عده ای از مردم رنجیده و زحمتکش افغانستان که از جنایات تنظیم های جهادی به تنگ آمده بودند، در اوایل ظهور طالبان را استقبال کردند، اما به مرور زمان و با افشای چهره پلید و وابسته آنها هر روز انزجار مردم بیشتر میشد و متوجه شدند که امارت طالبی پروژه بی بیش نیست.

یازده سپتمبر و به تعقیب آن یلغار غربی ها به بهانه جنگ "علیه تروریسم و القاعده" و اتفاقات بعدی آن بیشتر از هر دوره برای توده های تحت ستم ما اظهر من الشمس است. برگزاری انتخابات سرکاری، ایجاد پارلمان های فرمایشی، تطبیق نظام اقتصاد بازار، سرازیر شدن نمایشی میلیارد ها دالر

پکن و واشنگتن، بازی...

در پایان دو دوره ریاست جمهوری اش، این بدیهی به ۱۰۰۰۰ میلیارد دلار رسید. در کمتر از ۳ سال، او با آن را به سطح تاریخی ۱۵۰۰۰ میلیارد دلار رساند. اگر چین در این فاجعه مالی سهم مسئولیت خود را دارد، قربانی آن نیز هست. ۱۱۵۰ میلیارد دلار اوراق خزانه ای که چین دارد در کاهش سنگینی بحران مالی مشارکت داشته و با این کار به ایالات متحده اجازه می دهد در میدان پرخرج نبرد افغانستان دست و بال بازتری داشته باشد. نقدینگی های عظیم بانک مرکزی امریکا به آن اجازه داد منابع مالی لازم را تامین کنند، در همانحالی که قدرت خرید دلارهای خریداری شده توسط چین را کاهش می دادند. وابستگی ناسالمی که و خیم ترین خواهد شد.

بنابراین، ضرورت برقراری تعادلی دوباره بدیهی به نظر می رسد. به نفع چین است که مصرف را در بازار داخلی خود توسعه دهد، به محیط زیست علاقه نشان دهد واز مازاد تراز بازرگانی خود با شریک امریکایی اش بکاهد. برای ایالات متحده، شاید این

سودمند باشد که بخشی از تولید را در قلمرو ملی خود از نوره اندازی کند تا بتواند تعادل تازه ای بین امور مالی و صنعتی برقرار سازد. همچنین، رهبران امریکا باید پذیرند که انتقال تولید به چین درآمدهای مهمی پدید آورده اما در عین حال نابرابری های اجتماعی را نیز عمیق تر کرده و با معیار اخلاقی خودشان در تناقض قرار گرفته تا آنجا که آزادی مبادله زیر سوال رفته است.

از سوی دیگر، دو کشور قدرت راهبردی یکسان ندارند. ایالات متحده دارای اراده سلطه گری جهانی و تنها دارنده نیروی قادر به کاربرد سریع در سراسر جهان است، چیزی که در مورد چین هنوز تا مدتهای طولانی صدق نمی کند. در پایان سال ۲۰۱۱، امریکا تصمیم گرفت سلاح های جدیدی به تایوان بفروشد، در حالی که در ۶ سپتامبر ۲۰۱۱ وزیر اطلاعات چین یادداشتی با عنوان "توسعه صلح آمیز چین" منتشر کرده بود که ۶ اولویت ملی چین را به نمایش می گذاشت و در شمار آنها الحاق مجدد جزیره تایوان به جمهوری خلق چین قرار داشت. پکن خواستار تسلط بر تنگه و منطقه خویش است. هدفی که مدرن سازی جهانی ظرفیت

هایش را ضروری می سازد.

دو کشور از این پس در منطق درگیری بصری برند. فروش تسلیحات به تایوان چین را به مدرن سازی زرادخانه اش وا می دارد. از سوی دیگر، نظامی گرایی چین به نحو اجتناب ناپذیر واشنگتن را به بدبینی درباره نیات راهبردی چین در ورای منطقه نفوذش می کشاند. آیا این کشور به قول خود در مورد تمرکز بر دفاع از سواحل خویش و عدم کاربرد نیروهایش در خارج از زیربنا نخواهد گذاشت؟ چین هوایمهابی می سازد که برد آنها محدود به منطقه نمی شود، کشتی هایی را در خلیج عدن مستقر می نماید و خواهان داشتن پایگاه های لجستیکی در خارج است.

این نشانه ها ایالات متحده را به چند برابر کردن ماموریت های شناسایی در آب های منطقه و فضای هوایی چین واداشته اند. برای حفاظت از عملیات نظامی خود در صورت مداخله در تایوان، امپراتوری میانه به ماجراجویی هائی تاحد بیرون راندن کشتی ها و هوایماهای امریکایی حتی ورای منطقه اقتصادی انحصاری اش دست یازیده است.

برخی گزارش ها حکایت از اراده پکن به

در نظر گرفتن دریای جنوبی چین مبتابه بخشی از منافع ملی این کشور دارند. این رفتار و همچنین سیاست چین در برابر ژاپن و شبه جزیره کره تا حدود زیادی بازگشت ایالات متحده به آسیا را توضیح می دهد.

این سیاست به امریکایی ها بهانه ای برای تردد آزاد در دریای چین را داده است. این گزینه دارای دو هدف است: تقویت حضور امریکایی ها در منطقه و پیشگیری از هرگونه تخطی از قوانین بین المللی در اقیانوس آرام. در واقع، تا آنجا که به کشتیرانی در بخش علیای دریا مربوط می شود، منافع دو کشور همسو هستند و هر کدام در مورد آزادی تردد منافع مسلم دارند.

بنابراین دلیلی ندارد که چین از حضور امریکا، تازمانی که یکی قصد بریدن خطوط ارتباطی دیگری را ندارد، دچار حساسیت شود. مسئله بیشتر برسر تبیین حقوق و وظایف دوطرف است. ایالات متحده باید خود را به عدم تخطی از حقوق بنیادین چینی ها متعهد کند. برقراری مجدد تعادل قوا میان دو کشور داو عمده این دهه خواهد بود

صلح به چه ...

که طالبان با رد قانون اساسی افغانستان گفته اند، از حکومت کرسی پیروی نخواهند کرد. هنوز روشن نیست که امریکایی ها سرانجام به این نه گفتن های طالبان چه پاسخی خواهند داد، اما آنچه تجربه تاریخی نشان میدهد، امریکا به دنبال منافع راهبردی خود است و در صورت رسیدن به آن، از هیچ معامله ای دریغ نمی کند. همکاری امپریالیزم امریکا با فاشیست ترین و دیکتاتورترین دولت ها و رژیم های منفور در سراسر جهان، دلیل استواری برای اثبات این ادعا است. حالا از نظر امریکا اگر با تجزیه افغانستان، فاجعه بزرگی بر سر مردم این کشور می آید، بیاید، و یا هم اگر با روی کار آمدن دوباره امارت اسلامی طالبانی، ذره های بیشتری بر تن رنجبران افغان کشیده و زنان و دختران زیادی سنگسار میشوند، شوند. طالبان گروه جنایت پیشه ای است که در زمان حاکمیت اش در افغانستان و پس از آن، بدترین جنایت ها و بیدادگری ها را مرتکب شد و می شود. دست بردن و سرزدن ها، سنگسار زنان، ایجاد فضای اختناق فرهنگی و برخورد کور و فاشیستی با آزادی بیان و دموکراسی، سلب کوچکترین حقوق مدنی و انسانی، کشتار بیرحمانه افراد ملکی در حمله های انتحاری و تروریستی، و... طالبان را در کنار سایر رژیم ها و گروه های مخوف و توتالیتر تاریخ قرار داده است. بنابر این آشتی یا چنین گروه تبهکار در کنار جنایت ها و خیانت های قبلی، جنایت فراموش نشدنی دیگری بر فرودستان و رنجبران افغان است که قربانی نخستین حملات تروریستی و فاشیزم طالبان اند.

آیا باید به این تبهکاران فاشیست «برادر ناراضی» خطاب کرد و از آنان خواست که به «آغوش وطن» برگردند تا در کنار برادران جهادی شان بار دیگر بر چوکی وزارت ها بلندند، هرچه در توان دارند ستم روا کنند، از نیروی کار، عرق و خون فرودستان و کارگران بلندمنزل بسازند، ثروت بیاندوزند و فساد کنند؟

صلح با عدالت: آنچه هر صلحی را

دایمی و همیشگی میسازد، تأمین عدالت و به محاکمه کشاندن جنایتکاران جنگی و زمامداران فاسدی است که سبب برپادی و تباهی مردم شان شده اند. در افغانستان نیز جنایتکارانی که بیش از سه دهه قدرت طلبی های هار و هیستریک شان سبب کشته و معلول شدن میلیونها شهروند افغان شده و زیان ها و خسارات جبران ناپذیری به اقتصاد، فرهنگ و سایر عرصه های سیاسی و اجتماعی افغانستان وارد کرده اند و این روند همین اکنون نیز در جریان است، باید در دادگاه صحرایی فرودستان به سزای آنچه کرده اند برسند؛ در غیر آن، اگر هر گروه و فردی که گذشته جنایتباری دارد، به یکبارگی بخشیده شود، آنهم از سوی بیگانگان و دولت پوشالی ای که کمترین مشروعیت واقعی توده های فرودست افغانستان را که نودوپنج درصد شهروندان این کشور اند، ندارد، دیگر باید کفن عدالت را دوخت و کارنامه سیاه طالبی را نیز به گونه جنایت های هولناک تنظیم های جهادی از کتابهای درسی حذف کرد و نامش را گذاشت «تأمین وحدت ملی» و بر دروازه هر نهادی با خط درشت نوشت: عدالت را جای دیگری جستجو کنید، اینجا افغانستان است!

شهروندان افغان مانند سایر انسانها حق دارند آزادانه زندگی کنند، فرصت آزادانه اندیشیدن داشته باشند، حقوق انسانی شان رعایت شود و کسی به جرم داشتن اندیشه خلاف فکر و دیدگاه معمول جامعه محاکمه نشود.

صلح با چه ابزاری؟ حکومت برای پیشبرد برنامه مصالحه، «شورای عالی صلح» را ایجاد کرده است. در ترکیب این شورا و در رأس آن کسانی قرار دارند که مردم از تاریخ سیاه جنگ های تنظیمی آنان خاطره های دردناکی دارند. اینان کسانی اند که زمانی در کشتار کارگران، مردم رنجدیده و فقیر افغانستان دست داشته و هنوز هم به نحوی با خون و آبروی رنجبران معامله می کنند. طالبان نیز به این شورا روی خوشی نشان نداده و ربانی، رییس آن را ترور کردند و ظاهراً گروه دیگری، رحمانی را نیز از سر راه برداشت.

تصمیم و برنامه های «شورای عالی صلح» نیز مانند سایر کمیسیون ها،

شوراها و کمیته های نمایشی حکومت پوشالی به روی کاغذ باقی مانده و جز مصارف گزاف پولی که از سوی کشورهای خارجی همراه با بم، سلاح، مواد انفجاری و تروریزم به افغانستان سرازیر می شود تا هرچه بیشتر کشور را زیر بار وام هایشان خم کنند، کاری از آن برنمانده است.

در حالیکه گروه طالبان دولت کابل را وابسته امریکا دانسته و از گفتگو با آن و شوروی ساخته و پرداخته اش خودداری می کند، توقعی نمی رود که «شورای عالی صلح» آنهم با چه ترکیبی، بتواند برای برقراری صلح و ثبات در افغانستان کاری کند. افزون بر اینها، تعیین صلاح الدین ربانی پسر برهان الدین ربانی به حیث رییس «شورای عالی صلح»، فردی که فاقد نفوذ سیاسی در افغانستان است، هرچه بیشتر این شورا را نمایشی ساخته و طالبان با حمله های هماهنگ و بی سابقه ی بیست و هفت حمل بر شماری از مراکز مهم دولتی و دیپلماتیک در شهر کابل و شماری از ولایت ها که ده ها تن را به شمول یک کارگر تهیدست در تعمیر در حال ساخت بورژواها در کابل، کشته و زخمی کرد، این مقام نمایشی را به صلاح الدین ربانی تبریک گفتند.

آشتی، حالا چرا؟ با گذشت بیش از ده سال جنگ امریکا در افغانستان و مصارف هنگفت مالی، میزان نارضایتی شهروندان امریکایی از جنگ افغانستان به شدت افزایش یافته است و باراک اوباما که قصد اشتراک دوباره در انتخابات آینده ریاست جمهوری امریکا را دارد، به شدت تلاش می کند تا برنامه مصالحه در افغانستان عملی شود و ثبات نیم بند در این کشور روی کار بیاید، تا وی بتواند از نظر تبلیغاتی سود بیشتری در انتخابات ببرد. از همین سبب است که همواره بر خروج سربازان اش از افغانستان تأکید می کند و تلاش دارد از هر جهت ممکن به جنگ در کشور پایان دهد. وی در نخستین سخنرانی اش در سال جدید میلادی، با صراحت اعلام کرد: زمان آن فرارسیده تا تمام مسوولیت ها به حکومت کابل سپرده شود و امریکا به ماموریت جنگی اش در افغانستان پایان دهد. اما به گفته وی، هزاران سرباز امریکایی همچنان در

کشور باقی میمانند و خلاف ساده انگاری های روشنفکران بازاری، امریکا با ایجاد پایگاه های دایمی در خاک افغانستان به گونه درازمدت خواهد ماند و تلاش می کند تا گروه طالبان نیز در بدل سهمگیری در قدرت، به حضور درازمدت نیروهای امریکایی در افغانستان صحنه بگذارد، تا حلقه بردگی و اسارت هرچه بیشتر بر گلوی افغان ها تنگ تر پیچیده شود.

هدف امریکا از راه اندازی روند صلح در افغانستان، این نیست که آینده روشنی برای کشور تضمین شود و دولتی مبتنی بر دموکراسی و حقوق بشر ایجاد گردد. هدف امپریالیزم امریکا حفظ دولت وابسته در کابل و تأمین ثبات به هر بهایی که باشد در افغانستان است. حال اگر این دولت متشکل از جنایتکاران تنظیم های جهادی باشد، طالبانی باشد یا گلبدینی و یا هم از سوی یک تکوکرات خود فروخته رهبری شود، برای امریکا فرقی نمی کند. مقامهای امریکایی و غربی بارها تأکید کرده اند که هدف از لشکرکشی آنان به افغانستان این نبوده و نیست که در این کشور دولتی همانند دولت های اروپایی ایجاد کنند، گویی شهروندان افغان حق زندگی کردن به سبک اروپایی و غربی را ندارند. ایدئولوگ های سرمایه داری، سالها پیش این مسئله را با طرح تیوری نسبیت فرهنگی تیوریزه کرده اند و بر مبنای این نظریه امپریالیستی، جامعه افغانی شایستگی رسیدن به آن مرحله ای از تکامل تاریخی را ندارد.

باری، با ادغام طالبان در ساختار سیاسی و امضای پیمان استراتژیک میان کابل و واشنگتن، شاید امنیت در کشور تاحدی برقرار شود، ولی خشم و انزجار فرودستان که به تدریج اوج خواهد گرفت، در چهره های پخته تر و تازه ای وارد میدان خواهد شد که در صورت وجود احزاب نیرومند انقلابی و پیشاهنگ، به جنبش رهایی بخش گسترده ای مبدل میشود که نه تنها افغانستان بلکه منطقه را فراخواهد گرفت. آن روز خواب خوش امپریالیزم به کابوس ترسناکی مبدل خواهد شد و ویتام دیگری از راه خواهد رسید.

وحشت، جاهلیت، اشغال او عوامفریبی

کفته تمامپرې څخه چې اشغالگران وخت نا وخته دا اړتیا ویني چې له یوې خوا خپل لاس پوڅي د احتمالي محاکمې څخه په ډارولو سره مهار او تادیب کړي او له بلې خوا په اشغال شوي هیواد کې د جورج بوش او جان مکین د پنتاگونې دموکراسی بیلگه نړیوالو ته وړاندې کړي.

هر ملت د تاریخ په اوږدو کې ډیرې لوړې او ژورې له سره تیروي؛ ترڅې او خوږې شیبې یو په بل پسې تجربه کوي. د تاریخ له قاعدې سره سم، سترې بریاوې باید د سترو انقلابونو په نتیجه کې لاس ته راوړل شي او بیه یې باید په وینو پرې کړی شي. بې وزلي افغانان چې تل یې د خپلواکۍ په لاره کې لویو سرښندنو او قربانیو ته خیانت شوی، یو وار بیا د تاریخ یو ستر آزمون سره مخ دي. د هیواد رښتوني خپلواکۍ یوازې هله کښل کېدای شي چې پدې لاره کې بهیدلې وینې د مرتجع واکدارانو لخوا معامله نشي بلکه د مترقي فکر لخوا بې پاس وساتل شي. ☆

ور ته کار لپاره دفتر لري. دا خونړی کمپدې پداسې حال کې اجرا کېږي چې په اصطلاح نړیواله ټولنه او د امریکا تر بباداری لاندې د څلوېښت هیوادونو عسکران په افغانستان کې د «دموکراسی او ملت جوړونې» پروژې پلي کوي. خو ځینې ډلې ټپلې چې په تیرو پنځلس کلونو کې د بشر د حقونو شعار ته په تمسک سره د شرقي تیمور په څیر د ملگرو ملتونو د پوڅي حضور غوښتنه کوله شاید اوس هم دا بې په کچه نه وي چې ومني د تیر کال په ترڅ کې د ناټو د بمباری له کبله او یا زره بی گناه لیبیایي وگړي د همدې بشر حقونو تر شعار لاندې او د قذافي په څیر مضحک دیکتاتور د منگولو څخه د ژغورلو په بهاني خپل ژوند له لاسه ورکړي. په اشغال شوي هیوادونو کې عوام فریبانه حرکات چې په ظاهره د خلکو د کړاونو د انعکاس او یا هم له اشغالگرانو سره له تړلو نهادونو څخه د جنایتکارانو د محاکمې د غوښتنې لپاره تر سره کېږي، تر هر څه د مخه د اشغالگرانو په

ولس په وړاندې کاروي د «ستراتژیک تړون» د پانپو له لارې غواړي افغانستان د اوږدې مودې لپاره افغانستان د جگړې ډگر کړي او د خپلو پیاوړو سیالانو په وړاندې یې د ډال په توگه وکاروي.

کوم څه چې په افغانستان کې شوي او یا کېږي بیلگه یې د نړۍ په بل هېڅ ځای کې نه ده لیدل شوې. هغه کسان چې د ناکردو له امله یې زموږ ولس دوزخي ژوند تجربه کړې دی یو وار بیا داسې د واک پر گدۍ ډډه لگولې چې گویا زموږ د غم پر ټغر ناست ولس یې پوروی وي. دوی چې یو وار یې د هیواد هست او بود تالان کړی بیا د بهرني اشغالگرو تر سیوري لاندې د ولس پر ژوند او برخلیک واکمن شوي او بله ډله یې چې له مکتب سوځونې څخه وزگار نه ده د مذاکراتو لپاره د شرط په ایښودنې سره ناز کوي او په داسې حال کې د جنوبي ولایتونو د گڼ شمیر بزگر ځوانانو څخه امریکا ته د جاسوسی په تور سرو نه پرې کوي چې پخپله په قطر کې د

که څه هم زموږ د هیواد تاریخ د ناتار، کړاونو، غمیزو، بې وزلی او خیانتونو نه ختمیدونکې سلسله ده خو د ثور اوومه او اتمه د افغانستان په تاریخ کې بې له شکه تر ټولو کرغړین فصلونه دي چې د اور په لمبو کې یې اوس هم زموږ هیواد سوځي. د پولیکون او را کونو همدا دوه دورې وې چې زیربنده یې د طالبانو هغه توره دوره وه چې په لومړي سر کې خلکو ور ته د موهبت په سترگه کتل. دا درې دورې هر یو پخپل وار د غریبانو په لاس د افغانستان د اشغال سبب وگرځیدې او پر تیرو بهیدلو وینو یې تازه وینې وهولې. هغه کسانو چې په زرگونه روشنفکره افغانان د پلجرحي په پولیکون کې تری تم کړل؛ د پنځه شپيته زره کابلیانو په وینو یې د کابل بنار ولمباوه؛ ملیونونه افغانان یې د منځنی پېرې په تور تم کې ژوند کولو ته اړ ایستل تر دې بریده د قهریدلي ولس څخه له غچ څخه په ډار کې دي چې هڅه کوي له پارلمان څخه براثت واخلي. او اشغالگران چې د نړۍ تر ټولو پرمختللي وسلې زموږ پر خاوره او زموږ د

زنان کار گر، ارزان ترین کالا در نظام های سرمایه داری

فاطمه علوی

را نه دیده بودیم و نمی شناختیم. در این میان همیشه خون ما ریخته شد، پدران و مادران ما به عزای مانشتند ولی اگر پیروز هم شدیم افتخار آن را اشخاص دیگری کسب کردند و به نام شان ثبت نمودند.

آن روز گناه ما برده بودن بود و برده و بنده به دنیا می آمدیم و از هرگونه آزادی محروم بودیم. ولی امروز بنام آزادی و دموکراسی استعمار و استثمار می شویم. حتا ارسطو می گفت! برده ها باید برده بمانند تا آقایان آقایی نماینده. چیزی را که امروز بزرگترین فیلسوف نظام سرمایه داری کارل پوپر می گوید «ما کشور های مستعمرات را که همانند کودکان بود زود به حال خودشان رها کردیم».

البته مبارزات عدالت خواهانه در طول تاریخ وجود داشته است همیشه افراد معدودی بوده اند که در راه رسیدن به حقوق انسان های محروم و محکوم جنگیدند و مبارزه کرده اند. آنان با عشق به توده های زحمت کش و محروم، در مقابل طاغوت های زمان ایستادند. طاغوت های که به گفته ی دکتر علی شریعتی در هر دوره ای به شکلی مختلف از ستم دیدگان استثمار و بهره کشی نمودند. هرم ها، قصرها، معابد و مساجد به وسیله ما ساختند. حتا بجای سنگ و خشت برادران و پدران ما را در بین دیوار ها گذاشتند. ما را برای جنگیدن بسوی قومی فرستادند که حتا آنان را نمی شناختیم. کسانی را کشتیم که آنان

روزی گذشت پادشهی از گذرگهی فریاد شوق بر سر هر کوی و بام برخاست پرسید زنان میان یکی کودکی یتیم کاین تابناک چیست که بر تاج پادشاست آن یک جواب داد چه دانیم ما که چیست، دانیم آنقدر که متاعی گرانهاست نزدیک رفت پیرزنی کوژپشت و گفت: این اشک دیده من و خون دل شماست این شعرها بسیار نزدیک است با آن ذهنیت و نگرش اسپارتاکوس نسبت به طبقه زورمند حاکم. ذهنیتی که باعث شد در ۷۳ سال قبل از میلاد، یک مشت برده ای ستم دیده با دستان خالی در مقابل ارتش تا دندان مسلح روم برای به دست آوردن آزادی و حقوق انسانی شان قیام نمایند.

جا دارد که در روز تجلیل و بزرگداشت از کار و کار گر نوشته ام را با درود به زنان مبارز آغاز کنیم. چه آنان که در تاریخ نام شان ثبت گردید و چه آنان که بی نام و نشان مبارزه کردند و در زیر خاک ها خفته و خاموش شدند.

یقیناً زنان در طول تاریخ با گفتار، کردار و نوشتار شان از طبقه رنج دیده و محروم جامعه دفاع کرده و به مبارزه برخاسته اند. از آن جمله پروین اعتصامی است. زن مبارزی که دوران کودکی را زیر چتر پدرش که مردی مبارز و مشروطه خواه بود بزرگ شد. او نیز از جمله مبارزان راه آزادی خواهی بود، و با قلم خود به طبقه حاکم زورمند حمله نمود، چنانچه نوشت: